

Arrest

nr. 149 761 van 17 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard en waarbij een inreisverbod wordt opgelegd.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. LOOPMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 juli 2013 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 september 2013 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.07.2013 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zijn kinderen alhier naar school gaan. Dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Daarbij komt nog dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916).

Ook de bewering dat het jongste kind alhier in België zou zijn geboren kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid zou betekenen en dat er geen sprake zou zijn van enige manifeste of opzettelijke fraude; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer – nl. dat hij werkbereid zou zijn, dat hij zijn werkcontract en loonfiches kan voorleggen, dat hij zeer goed Nederlands zou spreken, dat hij zich goed geïntegreerd zou hebben - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Eveneens op 16 september 2013 wordt besloten tot de afgifte van een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de heer

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 02.07.2013

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing, van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.11.2012, aan betrokkene betekend op 02.07.2013

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van dit bevel, nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 26.07.2013"

2. Over de rechtspleging

2.1. Ter terechtzitting geconfronteerd met de gegevens van het rijksregister waaruit blijkt dat verzoeker uit de registers werd afgevoerd met de vermelding "verlies van verblijfsrecht" – code 001, vraagt de advocaat van verzoeker om uitstel teneinde te kunnen bewijzen dat hij nog steeds op het grondgebied verblijft.

2.2. Zoals de partijen ter terechtzitting terecht opmerken, blijkt dat de vermelding "*Verblijfsrecht: Afgevoerd-verlies van verblijfsrecht*" werd aangebracht op 2 juli 2013 naar aanleiding van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod dat op die datum aan verzoeker werd afgeleverd. Deze "afvoering" kan dus niet worden gelijkgesteld met de "ambtshalve schrapping waarvan sprake in artikel 39, §7, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zodat het daarin gestelde vermoeden dat verzoeker het grondgebied zou hebben verlaten te dezen niet kan worden toegepast. In de huidige stand van het geding worden de verklaringen ter terechtzitting dat verzoeker actueel nog op het grondgebied verblijft, aanvaard. Er is geen noodzaak om op het verzoek om uitstel in te gaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht, van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM. Hij zet het middel als volgt uiteen:

"Aan iedere administratieve rechtshandeling dienen draagkrachtige motieven ten grondslag te liggen.

Uit de wetteksten, die betrekking hebben op de formele motiveringsplicht, blijkt dat de bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten, maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen 2 en 3 verplichten de overheid er alzo toe in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Iedere beslissing van het bestuur moet tevens op motieven berusten die niet alleen in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden (R.v.St. 22 mei 1991, nr. 37043).

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn. Aan de materiële motiveringsplicht is aldus voldaan wanneer een beslissing wordt geschaagd door deugdelijke motieven en dit omvat zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als het consistentiebeginsel.

Inzake die materiële motiveringsplicht kan nog worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld én of zij op grond daarvan niet op onredelijke wijze gekomen is tot haar besluit (cfr. R.v.St., 7 december 2001, nr. 101.624).

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M. Administratief recht, Leuven Acco, 1990, 31).

De DVZ is bij de beoordeling van het dossier niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, minstens heeft zij deze niet correct beoordeeld en is daarom en op grond daarvan tot een onredelijk besluit gekomen.

Eerste onderdeel van het middel :

Aangezien de verblijfstitel van verzoeker afhankelijk is van deze van zijn echtgenote, dient te worden opgemerkt dat deze echtgenote – voorheen gerechtigd en legaal in het Rijk verblijvend – zelf ondertussen een beroepsprocedure bij Uw Zetel aanhangig heeft gemaakt.

Het lot en de uiteindelijke beslissing van Uw Zetel nopens het beroep van de echtgenote zal derhalve determinerend zijn voor dit van verzoeker.

In die omstandigheden vraagt verzoeker zijn beroep wegens verknochtheid en met het oog op een behoorlijke rechtsbedeling samen te voegen met dit van zijn echtgenote.

Voorts beroept verzoeker zich ten overvloede op de bescherming van het privéleven en van het familie- en gezinsleven, dat wordt gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Het behelst een onvervreemdbaar mensenrecht dat van een dermate internationaalrechtelijk afdwingbare orde is dat de facto enkel maar bij toepassing van het 2de lid artikel 8 EVRM tot een negatieve beslissing zou kunnen komen verwijzend naar enige, welkdanige reden dan ook waarom het recht op bescherming van het privéleven in onze democratische samenleving in casu noodzakelijk zou zijn geweest in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land...

Deze belangenafweging is ook al nergens te bespeuren in de bestreden beslissing.

Spijts de in het verzoekschrift aangehaalde huwelijkse situatie wordt hieromtrent met geen woord gerept in de beslissing, die het enkel heeft over het vaderschap van verzoeker.

De ingeroepen motivering is van een lagere rechtsorde dan de hogervernoemde mensenrechten zodat die rechtsgrond de schending van die internationaalrechtelijke regels niet vermag te verschonen.

Tweede onderdeel van het middel :

DVZ overweegt in de bestreden beslissing dat de goede integratie en de aangehaalde elementen van lokale verankering (op affectief, sociaal en economisch vlak) op zich niet voldoende zijn om een verblijfsregularisatie toe te staan.

Evenwel dient onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State erkend te worden dat een goede integratie in de belgische maatschappij en een langdurig verblijf redenen zijn om de aanvrager een verblijf toe te kennen, al is men daartoe niet verplicht.

De bestreden beslissing vermeldt echter niet op afdoende en pertinente wijze waarom in casu en in concreto de door verzoeker bijgebrachte argumenten van verblijfsduur en integratie (én waarvan hij het bewijs leverde middels een omstandig stukkenbundel) niet van aard zijn om de regularisatie te kunnen aanvaarden.

Een vroeger terzake bevoegd Minister (DEWAEL) had in zijn omzendbrieven/richtlijnen ook al te kennen gegeven dat een langdurig verblijf (sprake was van minimaal 4 jaar) verzoeker reeds meer dan 8 jaar in het Rijk verblijft en er zelfs ook al officieel tewerkgesteld is geweest) zonder meer moest aanvaard

worden als een buitengewone omstandigheid, die het verzoek tot langdurig verblijf, gesteld in België kon en mocht wettigen.

Deze wijze van motivering laat verzoeker niet toe de reden voor de afwijzing van zijn aanvraag te betwisten; de beslissing is derhalve niet op afdoende en behoorlijke wijze gemotiveerd en behoort te worden vernietigd.

Derde onderdeel van het middel :

Ondertussen verblijft verzoeker reeds geruime tijd in België hetgeen een te lange termijn is om hem alsnog te verplichten naar het land van herkomst terug te keren en aldaar desgevallend een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post.

Bovendien heeft verzoeker zich intussen in België gevestigd en is hij hier volkomen geïntegreerd zodat er sprake is van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen, zoals o.m. en vooral het nauwgezet opgebouwde sociaal-maatschappelijke milieu waarin verzoeker ondertussen thuishoort.

Hiervan leverde verzoeker ook het bewijs middels een omstandig stukkenbundel welke zij bij zijn aanvraag tot regularisatie voegde.

Verzoeker heeft al haar belangen in België en heeft amper nog enig contact met het land van herkomst, zodat hij inmiddels België als zijn thuisland is gaan beschouwen.

Dit geldt des te meer voor de beide minderjarige kinderen, die beiden hier geboren zijn en die geen de minste band met Albanië hebben.

Deze kinderen lopen hier regulier school en hen onttrekken aan hun vertrouwde omgeving en milieu zou zonder meer een schending inhouden van de rechten van het minderjarige kind, zoals gewaarborgd door het Verdrag van New York.

Waar verzoeker zijn hebben en houden zou dienen achter te laten, zijn bindingen met België zou moeten doorknippen, zijn sociaal-maatschappelijk milieu op het spel zou dienen te zetten en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen alsmede en bovenal de traumatische gevolgen voor de minderjarige kinderen, zou een gedwongen verwijdering van het gezin zonder meer een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoeker en het door hem te lijden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

Door het enkele feit van (gedwongen) repatriëring wordt juist dit sociaal-maatschappelijk milieu van verzoeker onmiskenbaar aangetast zodat het ook de artikelen 23 VBPR en 8 EVRM schendt (nu geweten is dat het begrip privéleven veel ruimer dient geïnterpreteerd te worden dan louter het familiale e/o gezinsleven doch tevens de sociaal-maatschappelijke relaties en kontakten inhoudt) - dit volgt uit de daad van de verwijdering zelf en hiervoor is geen bijkomend, specifiek bewijs vereist.

In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoeker een buitengewone inspanning zou vragen, zodat hij in de voorwaarden verkeert om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art.9bis Vreemdelingenwet.

Met recht en rede kan derhalve gesteld worden dat de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, die rust op de DVZ, onmiskenbaar met de voeten werd getreden."

3.2.1. Na een theoretische uiteenzetting, voert verzoeker in het eerste onderdeel aan dat de zaak verknocht is met die van zijn echtgenote ten aanzien van wie op dezelfde datum een weigeringsbeslissing werd genomen. De Raad merkt op dat de zaak van verzoekers echtgenote M.S., gekend onder het algemeen rolnummer X, op dezelfde terechtzitting als de huidige zaak werd behandeld. Deze weigering van de verblijfsmachtiging steunt echter op andere motieven dan de onderhavige zaak zodat er geen reden is om deze zaken te voegen. Waar verzoeker aanvoert dat onvoldoende rekening werd gehouden met artikel 8 van het EVRM, in het bijzonder de huwelijkse staat van verzoeker, blijkt uit de gegevens van de zaak dat op dezelfde datum ten aanzien van elk van beide echtgenoten een beslissing tot weigering van de verblijfsmachtigingsaanvraag en een bevel om het grondgebied te verlaten werden afgeleverd. Uit die omstandigheden blijkt wel degelijk dat het

gezinsleven niet werd geschonden aangezien de bestreden beslissingen er geenszins toe strekken verzoeker van zijn echtgenote te scheiden. In de mate verzoeker aanvoert dat de eerste bestreden beslissing nalaat te motiveren omtrent zijn huwelijksleven, blijkt uit de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 22 juli 2013 niet dat verzoeker als dusdanig het huwelijksleven heeft aangevoerd als buitengewone omstandigheid.

Waar verzoeker in het tweede onderdeel aanvoert dat niet op afdoende en pertinente wijze werd geantwoord waarom de bijgebrachte elementen van verblijfsduur en integratie niet van aard zijn de regularisatieaanvraag te doen aanvaarden, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing besluit tot de onontvankelijkheid van de aanvraag bij gebreke aan buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat de aanvraag in België werd ingediend.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt immers:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Aldus blijkt dat de verwerende partij een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan met welke buitengewone omstandigheden zoals hoger uiteengezet werd nagelaten rekening te houden. Met het verwijzen naar beleidsverklaringen van vroegere ministers maakt verzoeker niet aannemelijk dat een onjuiste toepassing werd gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Waar verzoeker in het derde onderdeel opnieuw verwijst naar zijn goede integratie kan worden verwezen naar de hogerstaande uiteenzetting met betrekking tot de buitengewone omstandigheden. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing disproportioneel is ten aanzien van de kinderen, een inbreuk inhouden van het kinderrechtenverdrag, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 23 van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten (hierna: BUPO), werd in de bestreden beslissing gemotiveerd dat niet wordt aangetoond in Albanië geen scholing kan verkregen worden, noch dat de kinderen behoefte hebben aan gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur die in het land van herkomst niet te vinden is. Verder wordt nog gemotiveerd dat kinderen jonger dan zes jaar niet schoolplichtig zijn in België. Verzoeker toont niet aan dat daarmee niet afdoende werd geantwoord in de elementen die werden aangevoerd met betrekking tot de kinderen. In de mate verzoeker op algemene wijze verwijst naar het Verdrag van New York inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989, merkt de Raad op dat het belang van het kind in beginsel ligt in het verblijf bij zijn ouders en dat noch artikel 8 van het EVRM, noch artikel 23 van het BUPO ertoe strekken dat aan eenieder vrij het land van vestiging van het gezin gegund wordt. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM hebben de staten het recht toezicht te houden op de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied. Verzoeker brengt geen elementen aan die kunnen wijzen op een positieve verplichting overeenkomstig in het licht van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Zoals reeds gesteld, strekken de bestreden beslissingen er geenszins toe het gezin te scheiden. Ook in het derde onderdeel verwijst verzoeker opnieuw naar het feit dat hij sociale relaties heeft, zijn integratie en lokale verankering, zodat te dezen opnieuw moet worden verwezen naar de bespreking van het tweede onderdeel. Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT